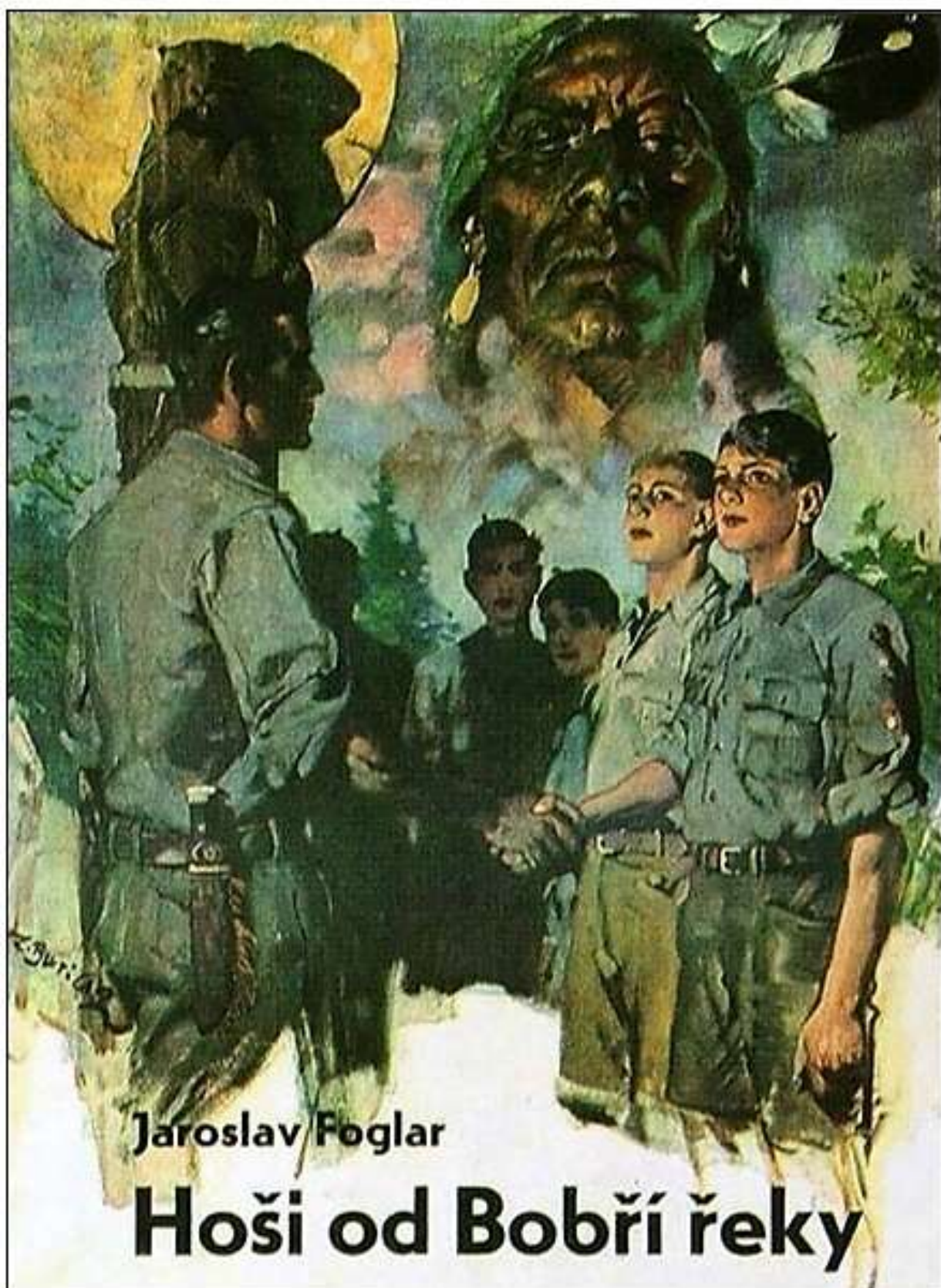

ŠTEKSON

CI PAJS

II. ROČNÍK 6/2017

Jaroslav Foglar

Hoši od Bobří řeky

Před 80 lety /12. května 1927/ vyšla kniha, na které vyrostly celé generace kluků a holek! „*Jestřábe, děkujeme!*“

POVĚSTI AMERIKY II - Martin Šíla

Dávno již zanikla ve skalách ozvěna způsobená oním podivným zřícením skály, při kterém možná našel svůj konec muž, který byl nazýván "Přízrakem Ameriky". Dnes, po tolika letech už těžko nalezneme pravdu, zda opravdu žil a všechny pověsti, které jste četli v předcházejících číslech, se skutečně staly. Myslím, že to ale není důležité. Mnohem důležitější je to, že Amerika, ten krásný kout v Českém krasu, stále je a ochotně přijme do své romantické náruče všechny ty, kteří hledají dobrodružství, volnost a pravé kamarádství. Hodně času uplynulo od toho okamžiku, kdy došlo k onomu sesuvu. Dnes již tuto skálu nenajdete.

Může ovšem objevit něco jiného. Ohně, při kterých si postavy se širáky na hlavách, v maskovaných budách, vyprávějí další, často podivné příběhy o tomto kousku naší země. Přisedněme a v klidu si poslechněme alespoň některou z nich.

POMSTA HAGENOVY ŠTOLY

"Ty tam vážně chceš jít?" "No jasně, přeci se nebojíš." "Ale víš, že to nosí neštěstí." "Hele nebuď pověřčivý, jednou jsem se rozhodl, a tak se tam podívám!" Tato rozprava probíhala mezi dvěma trampy, tábořícími nedaleko vchodu do jedné ze štol. Bylo vidět, že sem dorazili teprve nedávno, usárny měli ještě zabalené, ze žracáků vytáhli pouze čaj, který si dělali v ešusu na malém lihovém vařiči.

"No já přesto nevím," oponoval stále menší z nich. "Miki, měl by sis to rozmyslet, vždyť můžeme prolézt ty chodby, které známe, na co se budeme drápat touhle starou štolou, která je navíc plná bahna?" "Protože tohle je Hagenova štola a já chci dojít až tam, kde má být studánka a nad ní kolejnice s tyčí. Rozumíš Frede? Zítra tam vyrazíme a neboj se, jsou to jen

babské řeči. Já strach nemám!" Fred jen odevzdaně pokrčil rameny. Znal svého kamaráda dosti dlouho, aby věděl, že to co si vzal jednou do hlavy, mu jen stěží rozmluví. A teď již poznal, že jeho další veškeré snažení by bylo marné. Jezdili na Ameriku již nějaký čas, prolezli celkem hodně štol, jenže to Mikimu bylo málo. Stále chtěl objevovat nové a nepoznané, pořád se někam hnal, nikdy se nevrátil na místo, kde již jednou byli.

Před dvěma víkendy se nahoře, u jednoho táborového ohně od kamarádů doslechli, kde přesně leží Hagenova štola. A to bylo něco pro Mikiho. Od toho okamžiku nedal pokoje, dokud se k ní nevypravili.

Tohle všechno probíhalo Fredovi hlavou, když zalézal do spacáku. Za jeho zády se šklebila do tmy černá tlama štoly a v nastávajícím soumraku vypadala jako nějaký netvor, který je chce sežrat. Ještě, než úplně usnul, proběhla mu hlavou slova trampa, který jim tam nahoře o Hagenově štole vyprávěl. "Až dojdete ke studánce, uvidíte nad ní pověšenou kolejnici. Nebuďte do ní, jinak na sebe přivoláte neštěstí. Nerušte Hagenův klid nebo se pomstí!"

"Vstávej lenochode, jdeme probudit starého Hagen!" Vytahoval Miki Freda z vyhrátého spacáku. Snídaně jim trvala jen krátce, opětně uvařili ešus čaje na liháči, ke kterému snědli chleba s paštikou. V hustém křoví ukryli torny a pak již s baterkami v ruce zamířili ke štole. "A vážně si to

nerozmyslíš?" zkusil Fred ještě jednou odradit Mikiho od výpravy. "Jsi stará pověřčivá černoška," ušklíbnul se jeho druh, "měl jsem tě za odvážnějšího. Ale jestli se opravdu bojíš, tak tu klidně zůstaň" Fred jen něco urážlivého zavrčel a vydal se za kamarádem, který již zmizel ve štole.

"Hele, tady je netopýrů!", ukázal Miki kuželem světla baterky na

obyvatele této chodby, jimž se přítomnost obou vetřelců vůbec nelíbila. "Jo, a taky bahna! Ještě, že máme kanady. "Štola začala pomalu stoupat a chlapani zmlkli. Jejich baterky prořezávaly tmu, která je obklopila ze všech stran. I bahna ubylo. "Vidiš ty díry na zemi?" zeptal se Miki. "Jasně, tady byly pražce a na nich koleje pro důlní vozíky. Jsme správně, je to Hagenova štola." Asi po deseti minutách chůze se dostali na křižovatku, kde z hlavní stěny vyrážela úzká chodba. Věděli, že do ní mají odbočit a že jsou již nedaleko svého cíle. Náhle světelný kužel narazil na něco červeně hnědého, visícího ze stropu. "Gong! Našli jsme to!" vyjekl Fred. "Ale, kde je studánka a tyč na tlučení?" Studánku našli během několika okamžiků, byla to vlastně jen prohlubeň, ve které se zachycovala kapající voda ze stropu. "Hele, tady to je!" vyhrkl Miki, když jeho baterka odhalila na zemi ležící zrezivělou tyč. "A teď zkusím, zda je Hagen doma!", řekl a udeřil do zavěšení kolejnice. Uzavřeným prostorem se rozlehl jasný kovový zvuk. A další. A ještě jednou, bouchal Miki tyčí do kolejnice. "Hergot přestaň!" vykřikl Fred.

"To se nedá vydržet!" Miki upustil kovovou tyč, také značně překvapený, co způsobil úderem na kolejnici. Jenže za okamžik se mu vrátila odvaha. "Hagen asi není doma, jinak by se už objevil." zasmál se a schválně se nahnul směrem do hlavní chodby. Náhle oběma klukům do morku kostí zazněl vysoký hvízdavý zvuk. Trval sotva vteřinu, ale oba cítili, jak jim naskočila na zádech husí kůže. "Co to bylo?" zeptal se téměř šeptající Fred Mikiho. "Já nevím, asi nějaký netopýr". "Netopýr?" To nevypadalo na netopýra, v životě jsem nic podobného neslyšel!", šeptal dál Fred. "Pojďme odsud!" rozhodl Miki. "Ať už to bylo cokoli, přeci se sakra nebudeme bát. S těmito slovy vyrazili

oba trampové ven z malé štoly do hlavní a rychle zamířili k východu. Na slunci se Mikimu vrátila zpět odvaha. "Třeba jsme starého Hageny opravdu vzbudili a on má asi z těch vlhkých chodeb astma. Měl by se přestěhovat na Slovensko, tam mají prý léčivé jeskyně!", vtipkoval. Fredovi ale do

smíchu nebylo, stále se nemohl zbavit tísnivého pocitu, který na něj ve štolu dolehl. Řekl Mikimu, "nechci Hagenovu štolu již vůbec vidět." Uběhlo několik týdnů. Oba trampové byli znova na Americe a na jejím kraji prolézali další, jim neznámé chodby. "Podivné!", říkal Fred, když vstupovali do další štolky. "Vše kolem dokola opuštěné, v okruhu 10 kilometrů zde nic není a tady na zemi je jasně vidět, že zde někdo, přednedávnem, vlekl něco těžkého. "Jo, taky jsem si těch rýh všiml? A zaregistroval jsi ty stopy od těžkého nákladáku před štolou? Co zde jen může být?" V této diskusi postupovali oba kamarádi dál. Náhle jim cestu zahradila cihlová zeď. "Kde se to tady vzalo?, podivoval se Miki. "A hele, není dokončená, nahore je škvíra. Lezem to vyzkoumat!" Fredovi se moc nechtělo, ovšem také nechtěl být nazván opětně strašpytlem, a tak se, baterku za pasem, šplhal onou škvírou přes tu tajemnou zeď. Buch! Dopad kanad na tvrdou zem se ve štolu ozval jako výstřel. "Co tu jen mohli schovávat?" šajnil Miki chodbou. "A hele, sudy! Copak v nich je?" Víko nejbližšího sudu s řinknutím odskočilo. Ve světle baterek se objevily jakési podivné úlomky, zbytky oblečení, všelijakého dalšího podivného harampádí. "Co to ksakru je?", kopnul Miki do otevřeného sudu. Nádobka se převrhla a obsah se vysypal.

Miki přistoupil k hromadě blíže. Chvíli ji převracel nohou a náhle uskočil, jako by ho kousl had. Na jednom papírovém obalu se objevila kresba tří trojúhelníků v kolečku - znak radioaktivity. V tu chvíli měl Fred pocit, jako by slyšel štolou opět podivné, strašidelné hvízdání...

"S tebou to bude už dobré" říkal lékař v bílém plášti. "Ty jsi ještě přišel včas na to, abychom pro tebe mohli něco udělat. Škoda, že se tvůj kamarád nenechal přemluvit a přišel tak dlouho potom, co jste do té štolky vlezli." "A co bude s Mikim?" ptal se Fred, který ležel v nemocničním pokoji. Lékař neodpověděl a beze slova odcházal. Když zavíral dveře, zdálo se náhle Fredovi, že v jejich skřípotu slyší smích. Smích pomsty...

HVĚZDY A ZÁKON

Ladislav Frank Nykl – 6. díl

U.S. MARSHAL - VIRGIL EARP

Tento krásný odznak nosil Virgil Earp během svého působení v Tombstone. Virgil byl pověřen Crawley P. Dakem funkcí U. S. MARSHAL pro stát Arizona. Později, v r. 1882 byl Virgil přepaden a zmrzačen a proto byl Dakem jmenován jeho bratr Wyatt, jako DEPUTY

MARSHAL, aby mohl

pronásledovat vrahy svého bratra Morgana. Virgil Earp byl MARSHAL města Tombstone a DEPUTY U.S. MARSHAL pro zdejší oblast. V průběhu přestřelky u O.K. Corralu byl střelen do lýtky. Dva měsíce potom byl těžce raněn při pokusu party psanců zavraždit jej. Šest palců rozbité kosti museli odstranit z jeho levé ruky a byl tak doživotně zmrzačen. Nejvíc záznamů o Virgilu Earpovi je tam, kde tlustý chlapík prožil zbývající část svého života, v Kalifornii, Nevadě a dalších západních státech.

Foto - Virgil Earp.

Foto - Morgan Earp.

Byl zde jako policejní důstojník, karbaník, horník, republikánský politik a chovatel dobytka.

Jak tehdy vypadalo městečko Tombston? Mladý advokát Wells Spicer, který se zde usadil, psal své ženě do New Yorku: *„Žiji ve městě, které má dvě tančírny, tucet karbanických doupat a více než dvacet saloonů. Nicméně je naděje, že se poměry zlepší, protože jsem zjistil, že ve městě existují dvě bible...“*

MARSHAL DODGE CITY

Odznaky jako jsou tyto, nebyly pro obyčejnou policii nebo zástupce. Tak krásně zpracovaný odznak, bylo zvykem zhotovit za odměnu SENIORU CITY MARSHAL od vděčné městské rady za záslužnou činnost ve službě.

Legendární policista Bill Tilghman, kdysi MARSHAL DODGE CITY byl takto obdarován ozdobným odznakem.

V souvislosti s touto funkcí se také tvrdí, že jeho nový policejní odznak byl vyroben ze dvou dvacetidolarových zlatých mincí. Tímto se stal prvním strážcem zákona na starém Západě, který nosil zlatou hvězdu MARSHALA!

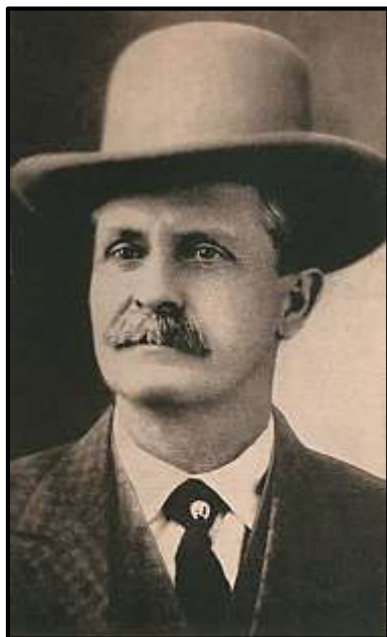

Foto - Bill Tilghman.

V polovině roku 1870, Tilghman jako nájemný lovec bizonů, postřílel asi sedm tisíc bizonů, skoro dvakrát tolik, kolik činil rekord Buffalo Billa! Bat Masterson a jeho bratři, Jim a Ed, byli součástí skupiny. Další tři bratři se vydali na cestu lovců bizonů a pevně se usadili v Dodge. Byli to Wyatt, Morgan a Virgil Earpovi. Oni byli v Dodge až do roku 1882, než se zatoulali tam dále do Tombstonu k poslední konfrontaci s rodem Clantonů u O.K. Corralu. Mnoho z Tilghmanových loveckých přátel se stali slavní v jejich dalším životě. Nejen policejní důstojníci byli jeho přáteli, byl to i Doc Holliday.

KAPITÁN ARIZONA RANGERS

Pouze tři lidi nosili tento odznak:

Burton C. Mosmann /1901 – 1902/ - nesmiřitelný bojovník proti zlodějům dobytka na celém území státu Arizona.

Thomas H. Rynning /1902 – 1907/ - bývalý jezdec osmé

Foto – Burton C. Mosmann.

kavalérie za tažení proti Gerominovi a jeden z členů Drsných jezdců za války na Kubě. Jako kapitán Rangers se zasloužil o spoustu zatčení a uvěznění víc, než kdokoli jiný v Arizoně.

Harry Wheeler /1907 – 1909/ - armádní scout pod generálem Milesem při poslední válečné výpravě Geronima, bývalý SHERIFF Cochise County a veterán Španělsko – Americké války. Nejlepší střelec ze všech Rangers.

V roce 1901, když území státu Arizona usilovalo o připojení k USA, bylo zaplaveno zločinností a bylo tak

Foto - Thomas H. Rynning.

pod neustálým náporům ze stran nájezdníků. Arizona byla průchozím státem kvůli své jižní hranici s Mexikem až po východní hranici New Mexico. Takže bylo možno tohle Territorium považovat fakt za poslední výspu „Divokého západu“, a proto stále lákalo drsné muže, dobré i špatné. Proto vzniklo ARIZONA RANGERS.

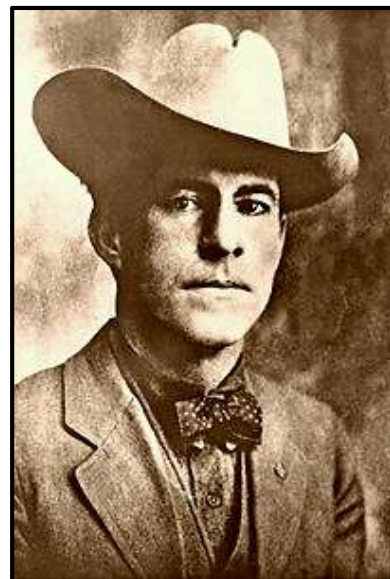

Foto - Harry Wheeler.

ARIZONA RANGERS

Podle vzoru organizace, která se právem dodnes chlubí jménem TEXAS RANGERS, byl guvernérem státu Arizona vytvořen oddíl ARIZONA RANGERS a dal jim práci, vyčistit území. Naštěstí měl guvernér Murphy přítele, Burtona Mossmana, který byl pro tento úkol jako dělaný. Pod Mossmanovým vedením vstoupilo do oddílu ARIZONA RANGERS celkem 14 mužů: jeden kapitán, jeden seržant a 12 rangerů. Měli však téměř nemožný úkol, vyčistit celé území, kde neplatil zákon a které se skládalo z 114,06 čtverečních mílí.

Tato organizace měla za úkol chránit obyvatelstvo všude po celém území proti psancům a zlodějům dobytka. Rangers byli vybráni z představitelů zákona,

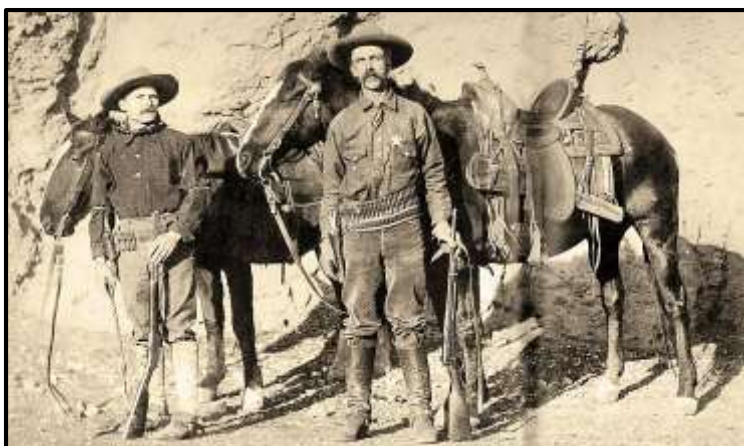

Foto - jezdci ARIZONA RANGERS.

vojenských důstojníků i rančérů, a tak celou společnost chránilo 26 mužů. Během jejich působení v letech 1901 – 1909, ARIZONA RANGERS zatkla vůdce vzpoury a potlačila nepokoje na naftových polích v Ajo, Gila, Globe, Williams, Holbrook a Morenci v r. 1903. Také pomáhali okresním a územním důstojníkům policie při různých příležitostech. Zavedením pořádku

také přispěli k založení státu Arizona a jeho suverenity v r. 1912 tím, že zredukovali zločinnost.

GUARD TERRITORIAL PRISON YUMA

Tohle je unikátní odznak vězeňské stráže z oblastního vězení Yuma v Arizoně. Je na něm i číslo hlídky. Cely Arizonského vězení v Yumě byly tehdy vyhloubeny pod terén a neměly nad sebou žádnou střechu. Vězni byli vystaveni žhavému slunci a prudkému žáru, nikdo nemohl utéct v této pustině, kde bylo v červenci 122 stupňů fahrenheitů /50 celsia/. Možnost útěku zhoršovali jedovatí pavouci „černé vdovy“, chřestýši, štíři, jedovaté stonožky. Když si člověk obul své boty, které měl v noci před mřížemi, byl často pokousán stonožkou. Dostal do nohy gangrénu a ta musela být amputována!

Hlavní brána, tento vchod se také nazýval VÝLETNÍ.

Po tu dobu zde žilo 3069 vězňů, včetně 29 žen. Cely, hlavní brána a strážní věž ještě stojí a je možnost zde ukázat návštěvníkům život trestance na jihozápadě před sto lety.

MARSHAL DODGE CITY

Tohle je originální verze odznaku, který nosili slavní strážci zákona města Dodge City, jako byli bratři Bat a Ed Masterson a Charlie Bassett. Tento odznak také nosil legendární Wyatt Earp předtím, než se odstěhoval do města Tombstone, kde vynikl ve slavném střeleckém souboji u O.K. Corralu.

Nejznámější z nich byl však vynikající střelec a pistolník Bat Masterson. Už jako šestnáctiletý se stal nájemným střelcem. Od roku 1876 – 1891 byl postupně nájemným pistolníkem, MARSHAL v Dodge City, Tombston a US STATE MARSHAL Arizona. Byl přítelem bratrů Earpů a prezidenta Theodora Roosevelta.

Měl vlastnoručně upravenou spoušť svého coltu tak, že reagovala na sebemenší dotyk. 4. června 1877 přijel do Dodge City Charles Siringo, budoucí detektiv od Pinkertona a spisovatel. Začínal ale jako kovboj a teď hnal houf dobytka. V opilosti se popral v tančárně Lone Star, kterou vlastnil Bat Masterson, proslulý hazardní hráč, pistolník a pozdější strážce zákona. Během divoké rvačky Siringo bodl kudlou na stahování bizonů svého kamaráda do zad a Masterson, který se tu noc staral o bar, rozbil Siringovi o hlavu lahev s pivem a opilý Charlie pak řekl: „*Bylo to jako mateřský polibek.*“ V roce 1921 umírá Bat Masterson všemi zapomenut v New Yorku.

Foto - Bat Masterson.

JAK VZNIKALO SLAPSKÉ DÍLO

(Úvod k článku z Rudého práva v roce 1950)

Svatojánské proudy, vytvořené řekou Vltavou mezi hotelem Záhoří a městysem Štěchovice, platily právem vždy za nejromantičtější krajinu v blízkém okolí Prahy. Jejich mohutný hukot a víření zvěčnil v symfonické básni „Vltava“ nesmrtelný genius české hudby, Bedřich Smetana, a jiný skladatel – Josef Rozkošný, věnoval Svatojánským proudům dokonce celou operu. V období mezi dvěma válkami, kdy lidé před chmurnou skutečností hospodářských krizí, hladu a nezaměstnanosti utíkali k falešné romantice, která jim měla pomoci zapomenout na neradostný život, se staly Svatojánské proudy eldorádem tzv. trampů. V úbořech amerických pastevců dobytka – kovbojů – zpívali za doprovodu kytary hloupé písničky o tom, jak „do osady přišla dívka“ a žádala: „Přestaňte, kamarádi, přestaňte jásat a hrát,“ a o tom, že „dávno vychladly mé pistole“ a jiné nesmysly, které měšťácká kultura rozšiřovala ze strachu, aby lidé nezačali zpívat písně jiné, písně boje a vzdoru proti kapitalismu. Přírodní romantika dravé řeky i falešná romantika písní byla dnes vystřídána romantikou budování. Místo karikatur hrdinů, pistolníků s kolty a sombrerem objevili se ve Svatojánských proudech skuteční muži, jejichž zbraní je pneumtické kladivo, kteří nejezdí na mustangu, ale na lokomotivě úzkokolejné dráhy, a jejich statečnost je prostá jako život. Místo ufňukaných snů o hrdinských skutcích se krajina u Slap stala dějištěm hrdinské práce a budování. Přečtěte si, jak vzniká slapské vodní dílo, jedna z největších přehrad, která po svém dokončení dá závodům i vesnicím miliony kilowatthodin a pomůže úspěšně všem urychlit naši cestu k socialismu...

MOJE PRVNÍ BRODĚNÍ KAMENICE

Nikdy jsem netušil, jakou krásnou divočinu máme nedaleko od domova. Tony nám o ní občas vyprávěl a tak jsme se rozhodli na Kamenici vyjet. V létě r. 1977 jsme tedy z Hradčan vyrazili s Tonym a Jackem. Vlakem jsme odjeli do České Lípy a pak dál směrem na Českou Kamenici /*dnes už zde vlak dávno nejezdí a z tratě je cyklostezka*/. Nejdřív jsme ale vystoupili v Novém Oldřichově, Tony nás odvedl do rodného domu Severské Mámy a tak jsme se s ní seznámili. Docela jsme čuměli! Máma byla kus ženský, blondátá, vysoká a pak když s námi druhý den vyrazila v černém ohozu se stetsonem a usárnou na zádech, tak jsme čuměli ještě víc!

Z Oldřichova jsme druhý den pokračovali dál vlakem do České Kamenice a pak už pěkně po svejch. Naše boty nás táhly Pavlininým údolím do Všemil, kde jsme pod velkým stromem u hospody dali svačinu a trochu oraz. Pak jsme došli až ke Kamenici, kde jsme se připravili na brodění. Nejdříve jsme se ale posilnili cigaretkou a pak hurá do studené vody. Prvním brodem jsme se dostali na druhou stranu a pokračovali dál po proudu řeky. Ledová voda se nám pěkně zařezávala do bosých nohou. Brody se pomalu střídaly a my vzpomínali na Foglarovy Rychlé šípy, jak v podobném kaňonu bojovaly na člunech s Potápníky. Asi po hodině jsme vylezli u trampského campu s vytesanou lilií, snad zde byly dříve skautské tábory! Tady jsme chvíli dali odpočinek a pak došli na Dolský Mlýn, kde mlela mouku pyšná princezna ze stejnojmenného filmu. Dnes by umlela tak akorát velký prd, protože z mlýnu je už ruina! Rozdělali jsme oheň na ohništi a uvařili stravu prostou, ale chutnou. S Jackem jsme trochu prolezli pískovcové sklepy a okolí mlýna. Jo prej tu straší! Těsně pod Meznou jsme vlezli do skal a navštívili Pastorku, srub osady WOODMEN. Flek

Pyšná princezna - Dolský mlýn

na spaní jsme pak našli nahoře v lese na malém palouku. Večer jsme vcelku rychle ulehli, měli jsme toho za celý den fakt dost. Byla pěkná hvězdnatá noc.

Ráno jsme zjistili, že je Máma pryč. Zůstal po ní jen vlakovej lístek s velkým díky. My jsme po snídani zabalili a vyrazili na Vysokou a pak autobusem do Nového Boru. Domů jsme se dostali pak vlakem a v pořádku.

Cipajs.

DOLSKÝ MLÝN - DOLÁK

První písemné zmínky o mlýnu pocházejí z roku 1515. Jednalo se o trojkolový mlýn, přičemž dvě kola poháněla mlecí zařízení a třetí pilu. Od roku 1696 do roku 1910 byl mlýn majetkem rodu Pohlů. Ti jej několikrát přestavovali, v roce 1727 barokně, později pak ještě v letech 1819 a 1845.

Vzhledem k tomu, že Kamenice byla využívána k splavování dřeva, nemohli majitelé v tomto období odvádět vodu do náhonu, a tudíž nemohli mlít. Toto bylo majitelům kompenzováno právem vyrábět pivo a pálenku. Okolí Dolského mlýnu také ožilo turistickým ruchem poté, co byla roku 1881 zahájena přeprava na lodičkách ve Ferdinandově soutěsce mezi Srbskou Kamenicí a Dolským mlýnem.

Mlýn byl po roce 1945 opuštěn a od té doby chátrá. Budova už je jen torzo z obvodových zdí. Po ostatních staveních zbyly už jen základy. Mlýn je možno ve své funkční podobě spatřit v pohádce *Pyšná princezna*, kde je záběr na celé stavení i s náhonem. Později se už ve velmi zchátralé podobě objevil v řadě dalších filmu jako *Peklo s princeznou*, *Ztracený princ*, *Čertova nevěsta*, *Pravý rytíř*

Dolský mlýn v dobách rozkvětu.

LEGENDA O MLÝNU

Legenda vypráví o tragédii, která se tu prý udála v 16. století. Mlynářův syn odešel do světa na zkušenou. Když se po letech vracel, byl už z něj muž a jeho tvář zdobil plnovous.

Nevracel se s prázdnou, nejen že na cestách dospěl v muže, stal se z něj navíc velký boháč. Cestou domů se zastavil v hospodě a vyprávěl sousedům o všem, co ho ve světě potkalo.

Navečer vyrazil k mlýnu, byla už tma a on chtěl své rodiče překvapit. Předpokládal, že v noci nebude poznán a tak se nechal ubytovat jako pocestný. Bohatě mlynáři za nocleh zaplatil a uložil se k spánku. Zlato však zaslepilo mlynářovi oči. Spícího pocestného společně se ženou zavraždili a okradli, tělo ještě v noci zakopali v lese.

Druhý den ráno se přišel sedlák zeptat, zdali mají radost ze shledání se synem. S vědomím, že zavraždili vlastního syna, nemohli žít. Prý ještě téhož dne se mlynář oběsil a jeho žena skočila do náhonu.

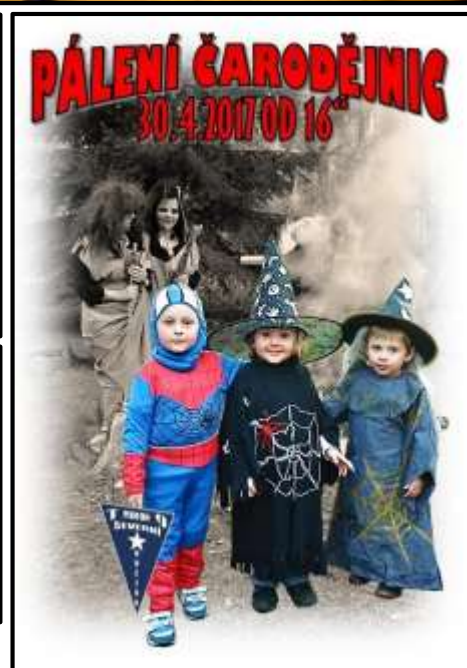
A jak už to tak bývá, dodnes prý po okolí bloudí duchové zavražděného mlynářova syna a jeho rodičů a čekají, až je nějaká dobrá a poctivá duše vysvobodí.

Z TRAMSKÝCH PLACEK

Okolo 50 skautů a trampů ze severu Čech vyplulo začátkem května na svou tradiční plavbu po Vltavě, královně českých řek.

Na Hvězdičkách jsme pálili čarodějnice.

POTLACH ZLATÝ BIZON A HOBART CAMP

Rok utekl jako stádo bizonů na prérii a my opět nastartovali naše stroje a vyrazili za Radotín na potlach tamních osad HOBART CAMP A ZLATÝ BIZON. Rosničky hlásaly ukrutné počasí, ale naštěstí lhaly a my v plné síle našich osad v pořádku dorazili do lomu u Zadní Kopaniny, kde už tábořilo okolo sta trampů. V odpoledních hodinách byly zahájeny tradiční i velmi netradiční soutěže a večer v sedm

byl pak zapálen slavnostní oheň. Muzikantské party se střídaly, a tak bylo o velmi příjemnou zábavu krásně postaráno. I my jsme se aktivně účastnili a se sborem holek od HVĚZDIČEK i získali placku, která už zdobí stěnu našeho SALOONU LILLY na KOLOPEACHU.

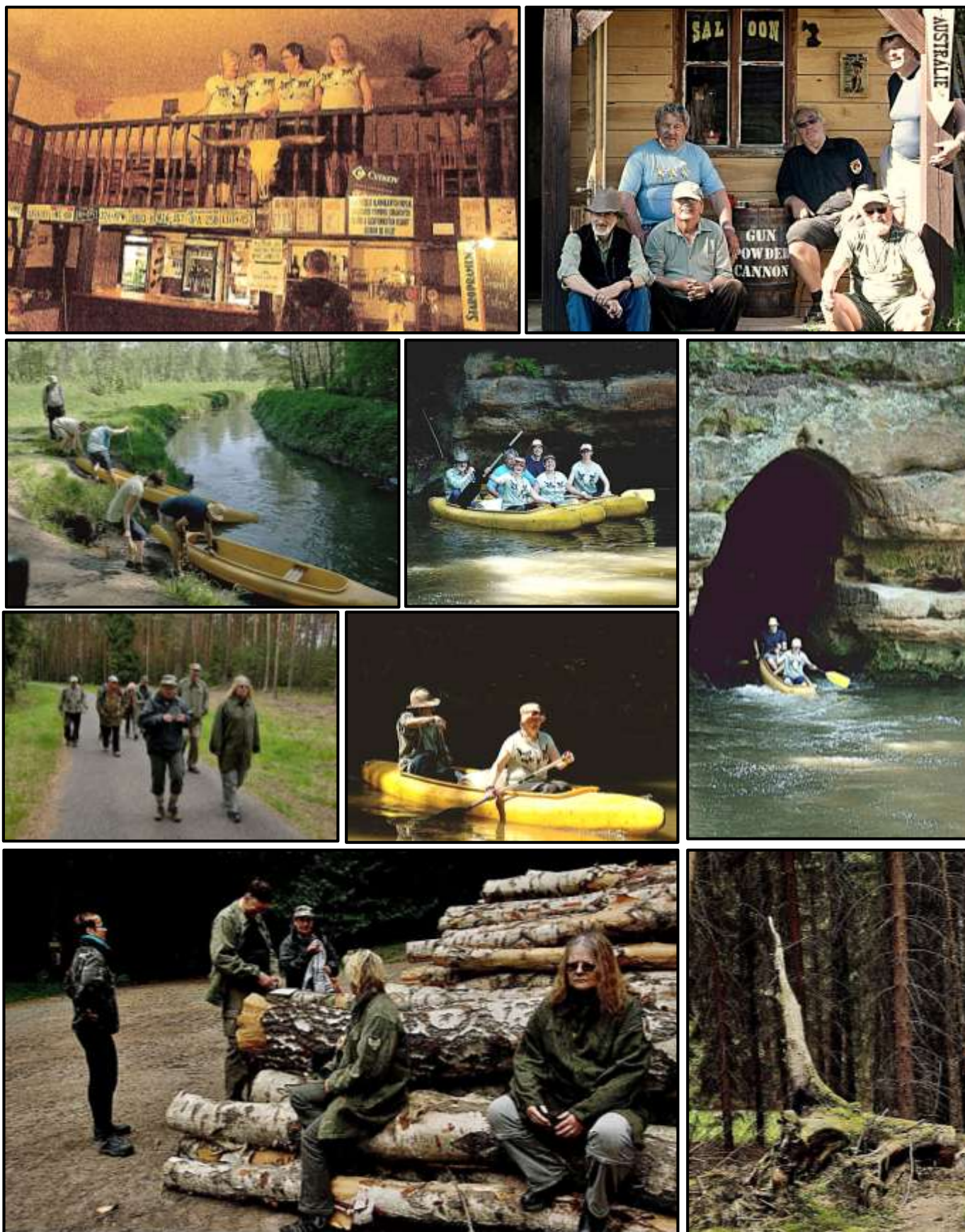

Společným úsilím jsme zrealizovali nápad Ivy a dali dohromady celé Játrovo stádečko, které prošlo v historii TO. ZLATÝ BIZON.

TRAMPOVÉ NA PLOUŇICI V POLOMENÝCH HORÁCH

Naši kamarádi podnikli tradiční plavbu po Krokodýlí řece a pak túru v Polomených horách.

KANTOR DŮCHODCEM

V druhé půlce května se náš kamarád a osadník Kantor ve zdraví dožil a propracoval do důchodu. Gratulujeme a tiše i závidíme!

Krásný pracovní víkend na ranči KOLOPEACHU.

PRAVĚK MÉHO OSADNÍHO ŽIVOTA - DŘEVNÍ DOBA

Období mého „samotářského“ trampování skončilo založením osady v roce 1979. No, samotářské trampování v mém případě není asi na místě.

OOH na svém prvním campu.

Vždycky jsem měl a mám rád osadní život a lidi kolem sebe. „*Toulavý boty a mumraj si stejně zdědil po tátovi*“ říkávala vždycky moje mamka. Přesto jsem byl asi dvakrát sám na vandru! Do jakého roku ale datovat začátek mého osadního života? Pokud budu jako historici, kteří nevědí přesný začátek doby, kdy po naší planetě začali chodit lidé, tak i já asi přesný začátek dřevních dob mého osadního života nejsem schopen přesně určit. Samozřejmě se ale o to co nejvěrohodněji pokusím!

Začátek mého osadního pravěku můžu klidně datovat třeba na konec 60. let, kdy nás přišli opět „osvobodit“ Rusáci, aby nás „zachránili“ před západními imperialisty, páč Brežněv byl pako, který trpěl mocenským stihomamem! V této pohnuté době jsem se s rodinou přestěhoval do Hradčan do baráčku u jezera, pro mě, který vyrůstal na trampské osadě na Slukové, to byla víc než luxusní záležitost. Všude plno lesů a skal. Hned při první obhlídce vesnice jsem se potkal s klukem, který měl na své čapce ručně vyšit nápis JUNÁK, v této době docela parádní drzost! O té organizaci jsem už něco věděl. Táta mi kupoval tehdy velká čísla časopisu JUNÁK a měli jsme je doma uložené. V těch dřevních dobách pak časem kolem nás začal běhat další kluk s barevnými knoflíky na levém rukávu. Později jsem se dozvěděl, že lovil bobříky dle Foglarovy knihy Hoši od Bobří řeky. Hned jsem se zapojil do lovu taky a začal hltat vedle rodokapsů Foglarovky a Rychlé Šípy a litovat, že

Ta podoba...

není skaut a J. Foglar nemůže už psát! Asi jsem to v těch deseti letech nechápal proč, ale snažil jsem se právě podle těch knih nějakým způsobem žít.

S klukama jsme pak čundrovali po okolních skalách Polomených hor a poprvé spali venku, našli jsme si útočiště v tesané jeskyni, které se co pamatuji, vždy říkalo Komnata. To místo nám připomínalo hodně Foglarovu jezerní kotlinu, ač tam žádné jezero nebylo a není. Jack měl tenkrát to naše dobrodružství od rodičů zakázané, a tak vzal mezi nás roha. Hradčanský lid měl pak pěkné povyražení! Vše se uklidnilo, rodiče Jackovi odpustili a my mohli pak o prázdninách s kárkou plnou našich věcí jako Hoši od Bobří řeky dle plánu

Naše Komnata, občas sem zajdu a zavzpomínám.

První chata, která stála po celá 70 léta u Ploučnice.

Honzova táty objevit kouzelné údolí s chatou z březových klád, kterému jsem pak zasvětil obrovský kus svého života. Tenkrát jsem nemohl tušit co radosti i bolesti mi toto místo v životě nachystá. To první naše táboření v chatě pod velkou břízou mělo pak velmi nečekaný závěr. V noci jsme vezli Jacka na káře zpět do Hradčan se zánětem slepého střeva. Do našeho údolí k Ploučnici jsme se pak vždy rádi vraceli a poznali i první milostné radovánky!

Můj osadní pravěk taky mohl začít na osadě OSAMĚLÁ HVĚZDA na Slukové u Verneřic, jejíž byl táta zakládajícím členem. Osada začala svou činnost v padesátých letech někde ve skalách okolo Ústí nad Labem. Na OOH jsme jezdili s rodinou a já vždycky hltal u krbu staré příběhy trampů a písničky o kovbojích a indiánech nebo jsme chodili na nedaleká skalní jezírka či Pulcovu Unii, na srub, který tam stojí dodnes. Pulec pak emigroval do Kanady a já se s ním opět setkal v devadesátých letech na potlachu TOULAVÉHO MLÁDÍ na Hřensku. Pulec mě vůbec nepoznal! Později, to už naše rodina na OOH nejezdila, nás táta vzal na OSAMĚLOU HVĚZDU a tak jsme prolezli Oprámy, kde se kdysi

konaly potluchy okolních osad a Ďábel tu jako skautík měl dokonce tábor a lovíli jsme ozbrojeni noži a sekerou bobříka odvahy na asi 2km vzdálený zrušený kostelík Kotesberg u Verneřic. Ještě teď se leknu, když si vzpomenu, jak jsme hledali za jedním hrobem kus papírku a z nenadání vyletěl pták jako hovado!

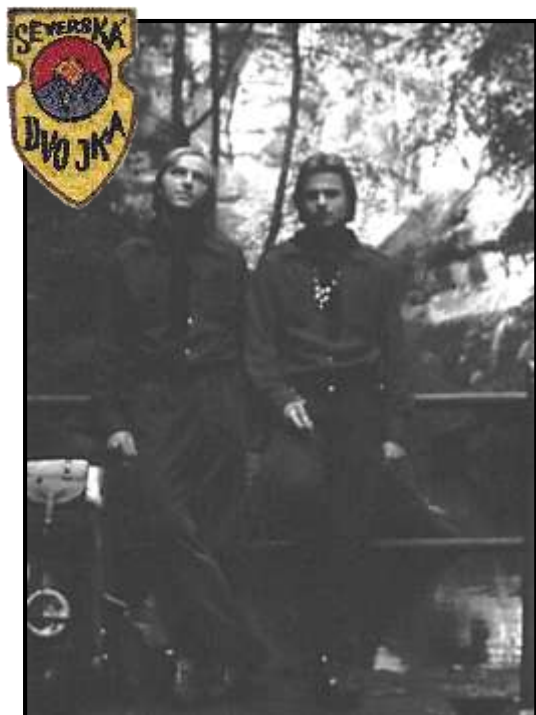
Lomy nad Slukovou.

Na stezkách Mohykánů pak rostlo

Srub Majka v Polomených horách.

s přibývajícimi zkušenostmi naše sebevědomí a s ním i vandry a noví kamarádi. Úspěšně jsme ukončili základní vzdělání a začali stavět náš první srub MAJKA, a já jsem začal stále víc přemýšlet o založení osady. Táta mě tenkrát dokonce dost přemlouval, abych pokračoval v tradici OSAMĚLÉ HVĚZDY. No byli jsme mladí, hrdí trampové a chtěli jsme něco nového a svého.

SEVERSKÁ DVOJKA 1979

Vymysleli jsme si dokonce i název osada KRÍ, ale tehdy ještě zůstalo jen u názvu. Na srubu byla vůbec prdel, učili jsme se zde pít ovocné víno a kouřit ruské cigarety, přesně ty co kouřil vlk, když honil zajíce. Na Majce bylo vždy zlatě! Kolik nových věcí jsme zde prožili, dokonce i děvčata líbali...

Můj „samotářský“ trampský život skončil na konci sedmdesátých let, dva roky jsem jezdil s Tonym a pak, když kluci odešli na vojnu, jsme založili v září **1979 SEVERSKOU DVOJKU**. Během roku jsem pak přemluvil Tonyho a DVOJKU jsme rozšířili s příchodem dalších členů na trampskou osadu.

STEZKY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

TRAMPSKÉ ZŘÍCENINY ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ

Kamýk 90. léta. Foto - podobnost s titulkem čistě náhodná...

Zhruba 70 km dlouhá a 25 km široká oblast Českého středohoří rozhodně nepatří k více zalesněným územím naší země, ale přesto je to nádherná a majestátní krajina, ve které si trampové „svá“ místa vždycky našli a nachází dodnes. Když se ve třetihorách následkem sopečné činnosti začaly z pískovcového podloží zvedat do výše většinou čedičové a o něco méně znělcové horniny a řeky následně obnažily ztuhlé magma a prohloubily údolí, vytvořily tak velkou krásu. Krásu, ze které se někdy až tají dech. Od Milešovky přes Bukovou horu k Ústeckým vodopádům a jejich okolí, dále na Lovoš, Sedlo, Plešivec, Radobýl či ke Třem křížům na Kalvárii, dále pak Ostrý, Úštěk, Helfenburk, samozřejmě také Házemburk, Kalich, Košťálov a Opárno, nemůžu vynechat ani Vrabinec nebo Bukovinu a další a další...A řeky? Labe, Ploučnice, Bílina. Slova jsou někdy zbytečná, mnohdy stačí jeden pohled na zapadající slunce nebo šplouchání vln pod mostem a člověk v úžasu mlčí... Ano, není to oblast, kde široko daleko není človíčka. Vždy to jsou jen pár kilometrové „ostrůvky“ bez civilizace, nicméně, po pravdě řečeno, tady mi to vůbec nevadí. Pohled na městečko nebo malebnou vesničku s kostelíkem a morovým sloupem v údolí, či louky, pole a remízky,

beru jako nedílnou součást. Stačí být trochu „nad věcí“, a to jak obrazně, tak doslova. Stojíte-li na některém z kopců, cítíte-li vítr ve vlasech a kus svobody ve svém srdci, pocítíte i sounáležitost s touto krajinou. Pak se stačí rozhlédnout po naší krásné zemi a chvíli mlčet. Krajina se „rozpovídá“ sama...

Část 1:

KAMÝK U LITOMĚŘIC

Přibližně asi 5km severozápadně od Litoměřic se nachází obec Kamýk a nad ní zřícenina stejnojmenného gotického hradu. Hrad byl postaven Jindřichem z Pokrutic na přímý popud krále Jana Lucemburského někdy kolem roku 1300 zřejmě i na

ochranu Labské vodní cesty (stejně jako hrad Střekov nad Ústím). Z 10. ledna roku 1319 je první písemná zmínka o hradu, kdy jej král dává do držení Jindřichovi z Kamýka jako náhradu za vynaložené prostředky. Dnes

Brigády na Kamýku v 70. letech.

čedičovému ostrohu se zbytky hradu vévodí přeživší část nezvyklé pětiboké obytné věže. Zůstala i část sklepení. Svůj podíl na tom mají i trampové. Jak to? No, v 70. letech minulého století, v době tvrdé normalizace, se pár trampů „seskupilo“ a víceméně za asistence okresního (nebo krajského, to už nevím) konzervátora

Státní památkové péče (Honza Štíbr), se jali „chránit“ zbytky hradu (mnoho kamenného zdiva bylo totiž rozebráno a odvezeno na stavby prominentních chatiček apod.) Také vysekávali roští, zpevňovali cestu, čistili nádvoří i sklepení apod. Samozřejmě, že vše nejen zadarmo, ale ještě navíc i s častými přepadovými „návštěvami“ Státní bezpečnosti. Trampstvo, kterému šéfoval Charlí, dlouhý bič, mělo „svůj rozpis služeb na hradě“. V praxi to vypadalo tak, že na každého vyšel na hradě jeden víkend za šest

Brigády na Kamýku - 70. léta.

týdnů. Když bylo potřeba přiložit víc rukou k dílu, pískla se společná akce a pak se jeden týden vynechal. Prostě jsme v tom Státní bezpečnosti občas udělali „pěkněj bordel“. Nu a jako perličku jsme ještě občas udělali to, že jsme sice přes den na hradě makali, ale za soumraku jsme přešli spát na druhou stranu do lesa ke zborcené lesní kapličce. Občas jsme se cestou zastavili a pozorovali pohybující se regiment baterek směrem ke hradu. To se tam za námi zrovna vypravili „soudruzi na kontrolu“...(a my nikde). Samozřejmě, že se jen nepracovalo, vždy byl čas na kytaru a banjo, nebo vyprávění a hlavně na spoustu legrace. Jak to skončilo? Přesto, že se za nás Honza Štíbr rval jako lev, vypudili nás. Armáda si z našeho stožáru na vlajku udělala cvičnou střelnici (54 zásahů z 60-ti ostrých nábojů), Honza byl odvolán a v podstatě vyhozen a skončil jako kastelán na Bezdězu, kamarádi tam postupně přestali jezdit, nu a já nakonec byla poslední, kdo se tam ještě asi 5 či 7 měsíců po oficiálním zákazu, každých šest týdnů objevil. V pátek jsem se vždy někam zašila, v sobotu trochu „provokovala“, pak jsem si počkala na „povinnou kontrolu dokladů“ a zase jsem jim zmizela...Pak už to přestalo bavit je i mě, a já usoudila, že nyní je čas odejít...

Trampeká slezina pod Kamýkem.

Třicet let po té jsme se (sice už ne všichni, ale většina ano) sešli ve vesnici (a následně v hospůdce) pod hradem. Bylo úžasné, že si nás lidé nejen pamatovali, ale i nově přistěhovaným vyprávěli o trampech na Kamýku. Na hradě jsme nostalgicky vzpomínali na mládí a v noci jsem si uřízla ostudu jako vrata

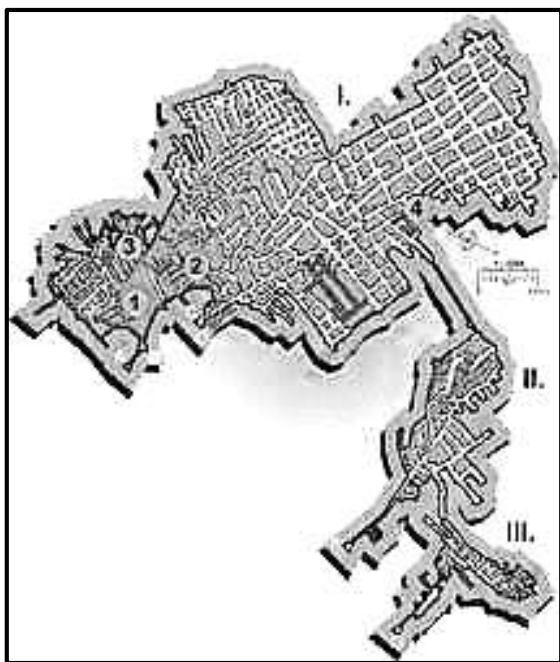
od stodoly, neboť jsem kamarády vedla spát do lesa ke kapličce. Nejen, že jsem nenašla kapličku, ale přes nově oplocené parcely jsem nenašla ani cestu do lesa (a konec konců – ani ten les). Ujišťuji vás, že spaní v ovocném sadu má také své kouzlo... Ve svém vyprávění se však teď vrátím zase trochu nazpátek. Častokráte jsme spali ve sklepení. Jedna jeho část byla trochu upravena. Stůl a lavice z prken a pár dalších nezbytností. Spalo se v takovém prostorném výklenku čedičové skály. Občas se ale snad nám všem stalo, že jsme, jakoby z prostoru za a pod skálou, slyšeli kroky. A párkrát dokonce i hlasy, i když slovům nešlo rozumět! Vymýšleli jsme různé důvody, které by to „logicky a vědecky“ vysvětlily, jenže vše bylo děravé jako ementál. Nakonec jsme usoudili, že tam skutečně bude nějaká podzemní chodba a možná se zvuky přenáší i zřejmě částečně zachovalým systémem větracích šachet. Asi 3x nebo 4x jsem měla příležitost se trochu „pohrabat“ v litoměřickém archivu (Malé odbočení: Vy, kteří jste nikdy nebyli ani v oficiálně přístupném litoměřickém podzemí, jste o dost přišli, ale pořád to lze ještě napravit.) Tehdy jsem zjistila, že ne jedna, ale hned několik podzemních chodeb se zcela určitě v dané lokalitě nachází. O něco později

Hrad Kamýk.

jsem začala mít „podezření“, že skutečný důvod všeho, co se tam dělo, a nejen kolem trampů, ale i čistky v litoměřickém muzeu a archivu, kde nám svého času byli poměrně nakloněni, je někde úplně jinde. Jako „vstupní bránu“ do tohoto „labyrintu“ lze možná snad použít **PODZEMNÍ TOVÁRNU RICHARD u Litoměřic.**

Pro německé vojenské účely byly už od roku 1941 vytipovány litoměřické pivovarské sklepy. Pak byl přidán i vápencový důl. Na úpatí vrchu Bídnice se vápenec dobýval jak povrchově, tak hlubině od roku 1850. Těžba pokračovala až do začátku čtyřicátých let dvacátého století. Jeho tři hlubinné doly se staly základem německé podzemní továrny Richard. Přestože se začalo stavět až poměrně pozdě, byla to stavba mimořádné důležitosti a spadala přímo pod jurisdikci SS (na všech okupovaných územích a v celém Německu bylo objektů této

důležitosti pouze 17!). Z Berlína přijelo 28 inženýrů, mnozí hovořili perfektně česky. Hlavním šéfem byl ing. Robert Volk, který bydlel se ženou a synem v domku nad žernoseckými vinicemi. V podzemí Richardu se nacházela telefonní centrála a dva dálnopisy pro přímé spojení s Berlínem. Přímou linku z Richardu měl na stole sám Himmler. V podzemí byl také nainstalován ohromný transformátor a rozvodna elektrického proudu a chladicí soustavy. Byly zde nejmodernější několika vřetenové automaty a brusky, pásové dopravníky, hydraulické zvedáky i kolejová lanovka. „Inventura“ k 31. 3. 1945 dále, mimo jiné, uvádí: 22,5 km dokončených podzemních tratí, dokončená výrobní plocha v rozsahu 24 650 metrů čtverečních (34 350 metrů čtverečních v různých fázích rozpracování), 3 bagry, 36 lokomotiv o rozchodu 600mm, 4 kompresory, 6 dopravníkových

pásů, 22 míchaček, 2 buldozery a 22 nákladních automobilů a další. Že pracovní silou byli vězni (ať již přímo z Litoměřic, nebo z koncentračního tábora v Malé pevnosti Terezín, či nově – přímo pro potřeby podzemní továrny, zřízeného koncentračního tábora Lobositz II) a umírali

v podzemí ve velkém, víme. Možná ale stojí za připomenutí i to, že měli být v konečné fázi všichni přeživší „zajištěni“ tak, aby nemluvili...

Podzemní továrna měla 3 části. Označovány byly jako Richard I., Richard II. a Richard III. Z Richardu III.

vedla podzemní chodba pod lesem směrem na Kamýk. A právě v Richardu III. byly doprovodná zařízení a zázemí, kanceláře, ubytování apod. To, že nejdůležitější dokumenty, zejména technickou dokumentaci k „neoficiální“ výrobě apod. měl u sebe přímo Volk (k tomu se ještě vrátím), je určitě více než jasné. Přesto se však dá předpokládat, že další a přidružené dokumenty (možná i jiného, třeba i kompromitujícího, charakteru), při pověstné německé pečlivosti, byly ukládány právě v prostorách a chodbách Richardu III. K výrobě sloužil především Richard I. a částečně Richard II. Oficiálně pro firmu Elsabe A. G., což vlastně byla firma Auto-Union, Saská Kamenice (motory pro tanky Panther a Tiger). Na konci války v Richardu I. „čekaly“ (jakoby „pózovaly“ pro fotografy) v provozu jen dvě výrobní linky, a to na výrobu hlav a klikových hřídelů! Svůj podíl na tom má i polský ing. Pawel Spojda. Přestříhl dráty k náložím a nedaleko hlavního vchodu čekal na příjezd důstojníků Rudé armády. Major Šeldžučenko mu pak podepsal potvrzení, že Spojda odvrátil velký výbuch, zachránil tím válečný závod a předal ho Rudé armádě. Podzemní plochy a vybavení však jaksi ani zdaleka neodpovídali „inventuře“ z března... Zneškodnění náloží se zúčastnil i kapitán Josef Růžička. Asi se mu také spousta věcí nezdála tak, jak vypadala, protože v roce 1946 objevil dokonale zazděný a zamaskovaný výklenek, ve kterém byly uloženy dvoumetrové válce o průměru 35 cm. Byly z neznámé hmoty a bylo jich přes 65 tun (dva vrchem naložené železniční vagóny). Ženisté oddělily z jednoho válce asi půl metrový kus, který odpálili. Hmota vzplála oslnivě bílým plamenem, poletovala vzduchem a pomaličku hořela. Byli povoláni odborníci z Vojenského výzkumného ústavu z Prahy. Jejich závěr: Raketová náplň neznámého složení. Co dělala raketová náplň ve fabrice na tankové motory??? Asi nic, že. Copak se mělo vyrábět, anebo

spíše už asi částečně vyrábělo, v dalších podzemních prostorách Richardu? Dohady, že rakety V1 a V2, vůbec nemusí být dohady, ale skutečnost! Zejména, když se teď ještě vrátím k Robertu Volkovi.

Je 1. květen roku 1945. Téměř všichni spolupracovníci Volka se rozutekli. Volk zůstává i se svou rodinou na Richardu. Nikdo je nevidí odcházet nebo odjíždět (tedy po zemi), přesto celá rodina náhle zmizí. Ten samý den Volkova žena Alice žádá jednu ze svých sousedek o uschování jednoho kufru dokumentů a výkresů. Ta jej uloží ke včelařskému náčiní. Následujících 8 dnů jsou inženýr Volk a jeho žena i syn opět nezvěstní. Všichni je hledají, ale marně. Jakoby zmizeli z povrchu zemského...9. května zastaví před domem sousedky ruské obojživelné vozidlo. Vystoupí z něj tři sovětské důstojníky a celá Volkova rodina. Vezmou si kufr a odjíždí do Litoměřic na nádraží. Tady už je pro rodinu Volkových připraven celý jeden nákladní vagón. Sověti nakládají majetek šéfinženýra Volka a jeho rodiny. Směr - Sovětský svaz. Bližší určení neznámé. Jakou koho měl skutečnou úlohu a jakou hrál, si vůbec netroufám říct. Že se kolem podzemní továrny Richard „motala“ i zvláštní skupina SNB a to ještě nově i v 80. letech minulého století, vím bezpečně. Stejně tak i to, že se zde pak natáčel, dle mého trochu trapný, dokument ČT. To ale rozebírat nechci.

Na závěr bych jen chtěla říct, že dle psychotronika J. Vydry, ale i dle následných archeologických průzkumů, by měl být hrad Kamýk propojen podzemními středověkými chodbami nejen s Litoměřicemi (chodba vedoucí z biskupské rezidence), ale také s Lovosicemi a následně s hrady Košťálov a Házemburk. Další chodba má vést na hrad Střekov a dále pak do Ústí nad Labem. Kamýk byl založen jako strážný hrad. Tehdy měl střežit vodní cestu. A možná, že na věky má střežit určitá, hodně skrytá, tajemství. Respektuji to. Nemusíme vždy znát všechny odpovědi. A navíc, jsou místa, s jejichž energií se mi velmi krásně mlčí. A těch je v Českém středohoří požehnaně.

T. S. MÁMA- SEVER

BAJKY Z KROSNY

O TRAMPÍŘOVI, PASTVINÁCH A ČERSTVÉM MLÉKU

Žil, byl, trampoval jednou jeden tramp samotář. Krajem se toulal většinou sám, někdy přespal pod převisem, jindy jen tak pod širým nebem, někdy ovšem vzal za vděk i sadem či pastvinou. To většinou tehdy, kdy v podvečer knajpu malou zřel a hrdlo vyschlé ovlažiti chtěl. Když šenkýřka ještě k tomu půvabná, mladá a kyprá byla, neodolal a kytaru z pouzdra vybalil. K pivu svému si tak ještě pár frťánek vyloužil a večer veselý prožil. Tak tomu bylo i onen osudný den. Když kostelní hodiny půlnoc odbily a šenk potemněl, vydal se krokem nejistým k lesu. Sýček ještě ani třikrát nezahoukal, když zmožený trampíř za vesnicí ohradník přešel a pod planou hrušeň tělo své ke spánku uložil.

Ještě než se úplně rozednilo, žízeň veliká jej trápila. Vtom spatřil obrysy dobytka hovězího. „Heuréka“, zvolal a krokem vrtkavým k prvnímu dobytčeti zamířil. Poplácal jej po zadnici a sesmekl se pod něj. „Čerstvé mléko žízeň zažene“, pomyslel si. Jenže, ouha, dobytčeti se to pranic nezamlouvalo. Zabučelo a trampa

odhodilo. „Tak znovu“, zvolal tramp a urputně se snažil mléko získat. Dobytče opět zabučelo a trampa odhodilo. Takto se opakovalo celkem desetkrát. Dobytče bylo více a více nevrlejší, až nakonec trampa odhodilo s takovou vervou, že jen po dechu zalapal. Zůstal ležet žíznivý a celý rozbolavělý. Byl rád, že se z ohrady dostal živý a nepolámaný. A jaké z toho plyne ponaučení? **BEJKA NEPODOJÍŠ I KDYBYS DESETKRÁT CHTĚL!**

T. S. MÁMA- SEVER

JONATHAN „CASEY“ JONES.

Pojďte ke mně vy, co máte po práci, strojuvůdci, výhybkáři, nádražáci, poslechněte si o srdci jako bronz, který nosil ve své hrudi Casey Jones...

Jonathan Luther Jones se narodil 14. března 1863 v Jacksonu ve státě Tennessee. Když mu bylo třináct, rodina se přestěhovala do Kentucky a usídlila poblíž vesnice Cayce. Mladého Jonathana fascinovaly vlaky. V patnácti odešel z domova a začal pracovat jako telegrafista. Pár měsíců později se stal brzdařem. Někdy v této době získal přezdívku „**Cayce**“, dle místa, ze kterého pocházel. On sám ji však začal vyslovovat jako „**Casey**“ a v té podobě mu přezdívka zůstala po zbytek života.

Caseyho snem bylo stát se strojuvůdcem, a tak v osmnácti letech začal pracovat jako topič na lokomotivě. Později se přestěhoval zpět do Jacksonu v Tennessee, kde se ve svých třidvaceti letech oženil. Zapřísáhlý abstinent a nekuřák Casey věnoval všechn svůj volný čas rodině. Když v roce 1887 vypukla tzv. Žlutá zimnice a vyřadila z činnosti mnoho železničářů, společnost **Illinois Central (IC)** zoufale hledala topiče. 1. března 1888 Casey začal přikládat do kotle na lokomotivách IC a zároveň si dělal zkoušky na strojuvůdce. Ve svých osmadvaceti se stal strojuvůdcem. Zpočátku řídil rychlé nákladní vlaky. V roce 1893 kdy se v Chicagu konala Světová výstava. Společnost IC začala pro návštěvníky zajišťovat dopravu osobními vlaky a sháněla strojvedoucí. Casey se přihlásil a strávil tu příjemné léto coby strojuvůdce příměstských vlaků. S přelomem století dostal Casey nabídku řídit prestižní osobní vlaky mezi Chicagem a New Orleansem. Pro jejich rychlost se jim říkalo „*Cannonball*“ („Dělová koule“). Casey Jones byl i přes své relativní mládí zkušený a velmi uznávaný strojuvůdce. Byl pověstný dodržováním jízdního řádu. Lidé si podle něj dokonce seřizovali hodinky. Casey se také stal známým speciálně zkonstruovanou píšťalou, kterou na své lokomotivě používal. Ráno 29. dubna 1900

Osudná lokomotiva ILLINOIS CENTRAL s číslem 382.

převzal šichtu místo strojuvůdce, kterého postihly zdravotní potíže.

Vlak z Chicaga však přijel o 95 minut později. Casey, pro kterého bylo dodržování jízdního řádu vším, se rozhodl zpoždění stáhnout a do Cantonu přijet na čas. Po nové trati si to totiž mohli svištět rychlostí až 130 km/h. Vypadalo to, že do Cantonu, kam měli dorazit ve 4:05 ráno, skutečně dojedou včas. Jones

byl šťastný a vtipkoval s topičem Simem. Osud s nimi ale měl té noci jiné plány... Jones nevěděl, že v malé stanici Vaughan se v tu chvíli nachází celkem tři vlaky. Kvůli poruše na jednom z nich poslední čtyři vagóny jednoho nákladního vlaku zůstaly na hlavní trati. Casey se blížil od severu k Vaghanu. Sim, který měl v té chvíli z mašiny lepší výhled než Casey, spatřil na hlavní koleji červená koncová světla služebního vozu. „*Panebože, něco je na hlavní koleji!*“ vykřikl na Caseyho. „*Skoč, Sime, skoč!*“ To byla poslední slova, která Casey stačil říci. Sim vyskočil. Ještě slyšel zoufalý hvizd lokomotivy - to se Casey snažil varovat všechny, kteří se mohli nacházet ve vlaku před ním. Jeho hodinky se rozbily nárazem ve 3:52 ráno, 30. dubna. Tak poslední dubnový den roku 1900 vyhasl za deštivé a mlhavé noci mladý život oblíbeného strojevůdce **Jonathana „Caseyho“ Jonese**. Stal se nesmrtelným hrdinou jedné z neznámějších železničních balad.

Casey se chtěl nejspíš stát legendou díky své profesionalitě a léta na tom pracoval. Místo toho se stal ve svých 37 letech přes noc legendou zcela jinou... Jeho hrob byste našli na hřbitově Mount Calvary Cemetery na Hardee Street ve východním Jacksonu. Za Caseyho tragickým koncem stálo hned několik nešťastných náhod – snaha dohnat zpoždění, nepříznivé počasí, souprava, jejichž posledních několik vagónů zůstalo na hlavní koleji, porucha brzd na tomto vlaku. Caseyho smrt samozřejmě zasáhla nejen jeho rodinu, ale i řadu kolegů. **Wallace Saunders**, který čistil lokomotivy ve výtopně v Cantonu, složil na Caseyho počest píseň. Strojvůdce **William Leighton**, který s Caseym pracoval v Cantonu, poslal Saundersův výtvar svým bratrům, kteří se živili jako varietní umělci. Ti pak skladbu *The Ballad of Casey Jones*, kterou si velmi rychle oblíbili železničáři, proslavili po celé Americe. U nás ji uvedli po druhé světové válce **Jiří Voskovec** a **Jan Werich** pod názvem *Strojvůdce Příhoda*. Později ji nazpívali **Greenhorns** s původním názvem *Casey Jones*. Pod titulem *Statečný strojvůdce* (v podstatě překlad alternativního názvu) ji zase zpíval „Český Johnny Cash“ **Ladislav Vodička**.

Sim Webb u hrobu svého parťáka C. Jonese.

Caseyho domek, byl kompletně zrestaurován a v dubnu 1956 přeměněn v muzeum, které mělo zároveň připomínat zlaté časy parního provozu. Muzeum bylo nicméně později poničeno a v roce 2004 zcela zavřeno. Manažerka muzea Warenová říká: „*Museli byste pochopit, jak moc Casey miloval svou práci, svou lokomotivu a železnici, abyste porozuměli tomu, proč nevyskočil. Jestli tam byla šance jedna ku milionu, že by mohl ještě něco udělat, zůstal tam, aby to udělal.*“ *Byl si vědom ceny lidských životů, a to mu nedovolilo z lokomotivy vyskočit. Místo toho zůstal sám v kabině a zoufale brzdil, aby co nejvíce zmírnil následky nehody. Byl jediný, kdo při neštěstí zemřel. Ale díky němu přežili všichni pasažéři z jeho vlaku. To je něco, co bychom měli ctít.*“ Zpracovala **SLUNÍČKO**.

KOLOPEACH má zvoničku.

KULATINY MARUŠKY

Na HVĚZDIČKÁCH se v trampsko rodinném kruhu slavilo

BABUŠKA ZASE PRABÁBOU

Jaroušek se narodil 27. 5. 2017 v 13,58. Váží 3.3 kg a měří 50 cm. GRATULUJEME!

A HAGEN NA KONEC...

"Víš, kdo je to Hagen?", zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v ruce do ústí štoly. "To snad byl za války nějaký dozorce vězňů," řekl jsem, "kteří tady ve štolách dělali letadla pro Němce. Je to už hrozně dávno, ale on tu prý ve štolách ještě teď straší." Dalík se zastavil a posvítil si baterkou zespoda na obličej. S tím jeho bíbrem vypadal strašidelně. Pochmurně pronesl: "Jo, to je pravda! A prej, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen zabije!"

Bylo už kolem půlnoci a vraceli jsme se známou štolou na kemp. Bláto nám čvachtalo pod botami. V noci mně ve štolách vždycky po zádech tak trochu běhali brabenci a dnes to bylo obzvlášť silný, protože ten trouba mi připomněl Hagena. Byli jsme už dost hluboko ve štole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k mému úděsu vykřikl: "Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojím! Vylez, ukaž se, ty kostroune!" "Nech si to na ráno!" okřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a poškleboval se. Svítil si zas baterkou na ciferník a hučel. Po několika dalších krocích mu baterka zhasla. Tlumeně zaklel a už nic neříkal. Nemohli jsme být daleko od východu. Šel jsem první a zakrátko jsem uviděl tu hrůzu. Před námi byl čerstvej zával. "Vidíš, za to můžeš ty, ty blbče!" křikl jsem na Dalíka. "To určitě udělal Hagen! Musíme se vrátit" Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze nazpátek jsme narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutami tady ještě nebyl. Srdce se nám přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou. Chvilku jsme zmateně v té hrobce běhali a snažili se holejma rukama prohrabat ven. Potom jsme vysílení padli do mokrého jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hagena. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že zešílím, když se na protilehlém konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Postava v uniformě. Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavým krokem k nám. Pozbyl jsem vědomí, když jsem pod kšiltlem čepice rozeznal lebku s živýma očima.

Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani se nepamatuju, jestli to bolelo. Strašíme teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsme sami, je nás asi padesát. Každý má přidělenou nějakou část štoly, kterou pravidelně obchází. Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte, služba je služba...

VELIKONOCE 2017 NA BOMBALA RIVER

Na Bombale River vzplál
48. potlach kamarádů z
Austrálie.

RYCHLÉ ŠÍPY ZACHRAŇUJÍ KOČKU

DOBŘÍ VEČER PŘEJEME!
PROSÍM VÁS, PŘIJDEME
TADY DOBRĚ K DIVADLU,
VÍTE, MY ZABLOUDILI!

JÁ VÁM DÁM DIVADLO!
HNED LEZTE DOLŮ
DAREBÁCI!

CHTĚLI ZABÍT
VAŠÍ KOČKU !!

CERVEN

Po	5.	12.	19.	26.	
Út	6.	13.	20.	27.	
St	7.	14.	21.	28.	
Čt	1.	8.	15.	22.	29.
Pá	2.	9.	16.	23.	30.
So	3.	10.	17.	24.	
Ne	4.	11.	18.	25.	

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979